

ชายหนุ่มนั่งเงยบออยู่ในที่นั่งคนขับ ตามองตรงออกไปเบื้องหน้า ขณะที่บังคับรถให้แล่นไปด้วยความเร็วค่อนข้างสูง สมรภักนั่งอยู่ข้างๆ ซ้ำเลื่อมมองเสี้ยวหน้าที่นำมองของเขาอยู่เงยบๆ ดวงตามคมเข้มเคร่งขรึม แน่นแน่น ดูเขาจริงจังเกินกว่าจะมุ่งหมายพาเธอมาเที่ยวเพื่อความสนุกสนานใจ

เมื่อตอนสายวันนี้เอง ชลิตโทรศัพท์มาหา ถามสั้นๆ ว่า “ไปชะอำกันไหม”

เธอแปลกใจเพราะเคยได้ยินเขาปฏิเสธคนอื่นๆ เมื่อครั้งได้รับคำเชิญชวน หลังจากนั้นเขาก็ไม่ได้พูดถึงเรื่องนี้อีก แล้ว จู่ๆ ก็จะมาชวนเธอไปชะอำ

หญิงสาวเก็บเสื้อผ้า ตามมาแต่โดยดี

เธอนั่งมองเขานานๆ ดูเขาหมกมุ่นอยู่กับความคิดจนไม่ได้สังเกต บางทีอาจลืมไปแล้วด้วยซ้ำว่ามีเธอหนึ่งรถมาด้วย

“คิดอะไรเพลินอยู่คะ”

ชายหนุ่มหันมา “อะไรนะอะ”

“รักสงสัยว่าคุณลิตคิดอะไรอยู่คะ นั่งเงยบเซียว”

“เปล่านี่...”

“ท่าทางคุณลิตเครียดเซียว ไม่เหมือนหนุ่มที่ชวนสาวไปเที่ยวเลย”

“หนุ่มที่ชวนสาวไปเที่ยว เขาจะต้องทำยังไงกันบ้างล่ะครับ”

เธอยื่นหน้าเข้าไปจูบแก้มสากๆ “ก็ต้องมีชีวิตชีวาหน่อยสิคะ”

เขารู้สึกช็อคเฉยกับจูบนั้น ยิ้มผินๆ

หญิงสาวรู้สึกว่าเขาไม่ใช่ชลิตที่เธอเคยรู้จัก ชลิตคนนั้นเป็นชายหนุ่มที่สนุกสนานแจ่มใสมีความช่างเล่นช่างหัวแพรวพราว แต่ชาชลิตที่ค่อยๆ เปลี่ยนไปจนถึงบัดนี้ เป็นผู้ชายเคร่งขรึมผืดผืนราวกับมีสิ่งใดแฝงเร้นอยู่ในใจ

“ทำไมถึงเกิดอยากจะไปชะอำล่ะคะ”

“ก็เผอิญผมว่าง”

“ท่าทางคุณไม่เห็นว่าจะสนุกเลย”

“หรือครับ” เขาใช้คำนี้อยู่เรื่อยราวกับไม่มีอะไรจะพูด

หญิงสาวโยกไหล่ “ดูยังกับว่าคุณตั้งใจจะตามใคร”

ชายหนุ่มหันมายิ้มแก้อๆ “คุณรักคิดว่าผมตามใคร”

“ไม่รู้สิคะ หนึ่งในสามคนนั้นแหละ เพ็ญ อะ หรือไม่ก็เอม”

เขาหัวเราะ “ไม่คิดว่าจะจะเป็นเพื่อนสาวๆ ของอารยะบ้างหรือ”

“ไม่คิดคะ” หล่อนทำตาคมกับเขา “บอกได้ไหมคะว่าใคร”

“ถ้าผมบอกว่าไม่ใช่ใครเลยล่ะ”

“ไม่เชื่อ”

ชลิตหันกลับไปโดยไม่ให้คำตอบ

ใครนะ... อยากรู้หนักว่าใครในสามคนนั้น ที่ชลิตจรถดใจถึงเพียงนี้

“รักซึกน้อยใจแล้วนะ” เธอโกรธ หากยังทำเสียงออดอ้อน

“ทำไมครับ”

“ก็คุณลิตไม่สนใจรักจริงนี่” เธอเบียดตัวเข้าไปใกล้ “คุณลิตไม่รักเลยหรือคะ”

“ไม่มีเสียงตอบรับหรือปฏิเสธ”

สมรภักหน้าตึง พุดเน้นเสียงครึ่งเล่นครึ่งจริง

“คอยดูนะ ถ้ารักรู้ว่าเป็นใครละก็ จะเล่นงานเสียให้แสบเซียว”

หาดชะอำไม่มีผู้คนพลุกพล่านนัก เพราะเป็นช่วงต้นฤดูหนาว ชลิตเสียเวลารอนรถอยู่เพียงครู่เดียว ก็หาบ้านพักที่เป็นจุดหมายพบ เขาจอดรถต่อจากรถคันอื่นๆ ใกล้บริเวณบ้าน เห็นเงาผู้คนและได้ยินเสียงหัวเราะพุดคุยดังแว่ว

“นั่นรถของพี่คะนี่นา.....”

สมรภักชี้ที่รถยนต์คันหนึ่ง ชลิตไม่ตอบ รู้อยู่แล้วจากคุณอรอนงค์ ว่าคมกริชก็มาด้วย

เพราะอย่างนี้กระมัง เอมอมร จึงมา..!

เขาไปที่บ้านของเธอ พบแต่คุณอรอนงค์ซึ่งบอกว่าเด็กๆ ไปชะอำกันหมด เพ็ญระพี อริยา และเอมอมร นั่งรถไปกับรถคมกริช ส่วนอารยะขับรถของเขารับเพื่อนๆ ไปอีกคันหนึ่ง สมทบกับรถคันอื่นๆ ซึ่งจะแล่นตามกันไป

เขาตั้งใจจะตามไปในทันที แต่ถ้าเขาไปคนเดียวก็ดูจะกระไรอยู่ เขาจึงชักชวนสมรภัก

ใครๆ พากันทักทายอย่างยินดีที่เห็นทั้งสองตามมาสมทบด้วย เอมอมรกำลังช่วยคนอื่นๆ จัดข้าวของ หันมามองอย่างแปลกใจ สีหน้า

เฉยเมยเศร้าหมองมีแววเจ็บปวดวุ่นขึ้น ก็เธออุตส่าห์หนีเขาทั้งสองมาแล้ว
ยังจะตามมาแสดงบทคนรักกันให้เห็นอีกทำไม

ไต้ยีนเสียงทักทาย พุดคุย หัวรอต่อกระซิกดังอยู่รอบตัว เพ็ญระพี
และคมกริชนั่งคุยกันอยู่ใกล้ๆ ส่วนอริยากำลังช่วยกันกับแม่ครัวที่พามา
ด้วยจากบ้าน ทำอาหารที่แวะซื้อของสดจากกลางทาง เวลานั้นเลย
เที่ยงวันมามากแล้ว

สมรักและชลิตส่งการทักทายด้วยสายตามาก่อน หลังจากนั้นอีกครู่
ใหญ่ ฝ่ายหญิงก็จูงชายหนุ่มเข้ามาด้วยท่าทีของคนรักที่กำลังหวานชื่น
“ฮ้าย มาถึงนานแล้วหรือจะ” หญิงสาวทักอย่างรำเริง
“เพิ่งมาถึง” เพ็ญระพีตอบ สีหน้าที่พุดคุยสดใสอยู่กับคมกริช
เมื่อครู่กลับเครียดลง แม้จะพยายามที่จะแสดงให้เห็นว่า ไม่ได้สะทกสะท้าน
กับความสัมพันธ์ของผู้มาใหม่ทั้งสองแต่ประการใดก็ตาม

“ทำไมช้าล่ะ ออกจากกรุงเทพ ตั้งแต่เช้าไม่ใช่หรือ”

“เราแวะเที่ยวแล้วก็แวะซื้อของกันด้วยอะ” คมกริชตอบยิ้มๆ
อย่างไม่สนใจนัก ไม่ชอบหนุ่มร่างสูงหนาที่ตามมายืนยิ้มอยู่ข้างหลัง
สมรักมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว

“ดีจังเลย ไม่นึกว่าฟิลิปกับพีร์จะมาด้วย” อริยาพูดอย่างยินดี
ดีใจจริงๆ ที่เห็นชลิต

ชายหนุ่มทำสีหน้าขมเฉยมองเอมอมร เห็นหันมามิ้มทักทายกับ
สมรักแล้วมองเลยมาที่เขา ยิ้มให้อย่างแสร้งขมที่เขาได้เห็นจนเจตา
เขาอดคิดไม่ได้ว่า กับคู่หมั้น เธอคงไม่ทำสีหน้าแบบนี้

อริยาพูดว่า “เอาของขึ้นไปเก็บข้างบนซีคะ พีร์ก”

“ประเดี๋ยวก็ได้” สมรักยกไหล่

“พวกเราพักห้องข้างในกันนะคะ” อริยาบอก “ห้องใหญ่ข้างหน้า
นั้น ผู้หญิงห้าคนพวกพี่อาเขาอยู่กัน ส่วนพวกผู้ชายไม่มีห้องนอนคะ”

“ไม่เป็นไรนี่อะ คินนี่คินเดี่ยวพวกเราผู้ชายไม่นอนกันอยู่แล้ว”

ชลิตทำเสียงรำเริง

อริยาถามว่า “จะไหวหรือคะ พรุ่งนี้จะต้องขับรถกลับอีกตั้งไกล”

“ถ่างวงก็อาศัยหลับแถวนี่แหละ”

“ง่ายดี” สมรักพูด

“ผมชอบง่ายๆ” เขาพูดยิ้มๆ

สมรักหยิกที่ต้นแขนชายหนุ่ม “ดูพูดเข้าซี”

“กินข้าวกันมาหรือยังคะ เรากำลังจะทานกันเดี๋ยวนี้แหละคะ”

มีเสียงเรียกกันต่อๆ ให้มาทานอาหาร หนุ่มสาวทยอยกันเข้าไป
ตักแบ่งอาหารใส่จานเลือกที่นั่งคุยกันตามอัธยาศัย เอมอมรถือจาน
เดินมานั่งข้างน้องสาว มีเพ็ญระพีและคมกริชนั่งอยู่ใกล้ ๆ

คมกริชส่งสายตามองเธอ อึดอัดใจไม่น้อยในสภาพที่เป็นอยู่
เขาเคยรักกับเพ็ญระพีถึงขนาดมีความสัมพันธ์อันลึกซึ้งต่อกัน เมื่อ
เพ็ญระพีทิ้งเขาไป หลังจากที่เจ็บปวดอยู่พักหนึ่ง ชายหนุ่มก็ทำใจได้
เขาหันมาใกล้ซิดอริยาและเอมอมรโดยยกเอาคำฝากฝังของสิทธาที่ขอให้
ช่วยดูแลเธอทั้งสองขึ้นมาเป็นข้ออ้าง

เขามีความสุขที่ได้อยู่ใกล้เธอ

แล้วเพ็ญระพีก็หันกลับมา คมกริชรู้ดีว่าเป็นเพราะเธอผิดหวัง
จากชลิต

แม้เพ็ญระพีจะแก้อะไรบ้าง แต่ก็อาศัยความสนิทสนมคุ้นเคยที่
เคยมีมาก่อนในครั้งแรก แล้วก็ค่อยๆ กลมกลืนมากขึ้นเรื่อยๆ กว่า
คมกริชจะรู้ตัว เขาก็ถูกมัดไว้อีกครั้ง เขาสงสารเพ็ญระพี แล้วยังเห็นแก่
ความสัมพันธ์ลึกซึ้งที่เคยมีมาแต่ก่อน ยิ่งกว่าอื่นใด เขารู้ว่าเขากับ
เอมอมรไม่มีวันที่จะลงเอยกันได้

“ทำไมตักมานิดเดียวครับเอม ไม่หิวหือ”

“ไม่หิวคะ ตักมากเดี๋ยวทานไม่หมด”

“เหนื่อยไหม”

“จะเหนื่อยได้ยังไงคะ พี่คม เอมไม่ได้ทำอะไรสักหน่อย พี่คม
เสียอีกซิ ขับรถอยู่คนเดียว” เพ็ญระพีขัด ขวางหูขวางตาทำที่ที่เขามี
ต่อญาติสาวของตน

เธอมองออกตั้งนานแล้ว เมื่อเธอทิ้งเขา เธอรู้ว่าเขาไปหาเอมอมร
และอริยาเสมอ ตอนนั้นเธอโล่งใจ แต่เมื่อเธอผิดหวังจากชลิต หวนกลับมา
เธอก็ต้องทนกับความรู้สึกหึงหวง ที่ได้เห็นความสนิทสนมห่วงใยอาหาร ที่
คมกริชแสดงต่อพี่น้องสองสาว

พิพัฒน์ผลจากกลุ่มเพื่อนมานั่งข้างๆ เอมอมร ไกล่จันแขนกระทบ
ถูกกัน เอมอมรขยับชิดน้องสาว แต่ไม่พ้นสัมผัสจากเขาอยู่ดี

พิพัฒน์สนิทสนมกับสาวคนหนึ่งที่อยู่ไหนขบวน เพื่อนๆ ของเขา
กระซิบบอกมาว่า เจ้าหล่อนผู้นั้นคือคนที่กำลังจะกลายเป็นแฟนคนใหม่
‘อีกแล้ว’ ของพิพัฒน์

“เป็นไง ชอบบ้านนี้ไหม” เขาชวนคุย

เอมอมร ตอบว่า “ชอบค่ะ บ้านโปร่งดี มากันตั้งหลายคนก็อยู่ได้ ไม่อึดอัด”

“แต่ไม่ค่อยสวยนะ พี่พัฒน์ เก่าแล้วด้วย” อริยาว่า
“ก็เขาปลูกมานานแล้วนี่ ไตยีนว่ามีมาคนสนใจขอซื้อ”
“ขายไปก็น่าเสียดายนะคะ” เอมอมรว่า
“ตอนนี้ที่ทำแบบนี้แพงมาก”
“อยากมีบ้านชายทะเลแบบนี้สักหลังนะ พี่เอม”
“ฮือ...”

เธอมองไปพบชลิต เห็นเขากำลังมองอยู่พอดี ดวงตาคมเข้ม ในใบหน้าสะอาดมองเมินไปทางอื่นอย่างเฉยเมย ขณะที่พูดคุยโต้ตอบกับคนข้างเคียงโดยมีสมรกร่วมสนทนอยุ่ด้วย ท่าทางเป็นคู่รักที่มีความสุขกันจริงๆ

เสียงพี่พัฒน์ดังอยู่ข้างๆ

“อ๊ย อยากมีทำไม สมัยนี้ที่เที่ยวเยอะแยะ อยากไปไหนก็ไปหาเช่าบ้านเช่าโรงแรมเอา ซื้อบ้านไว้ก็ต้องมาคอยห่วงคอยดูแล ยุ่งเปล่าๆ”

“ผู้ชายก็อย่างนี้แหละ ชอบเร่งๆ ร่อนๆ ไปทางไหนที่ทางนี้ที่อยู่กับที่ไม่ได้” อริยาค่อน

“หนอย ว่าแต่ผู้ชาย แล้วพวกผู้หญิงล่ะจะ ไม่ซีบ่หรือ...”

เพราะอยู่ใกล้กัน เพ็ญระพีจึงได้ยินชัดเจน เธอหันไปค้อนพี่พัฒน์ ตาขวางทำให้ชายหนุ่มทำหน้าที่เธออย่างแปลกใจเพราะไม่รู้ว่าคำพูดของเขากระทบเธอเข้าจริงๆ

“เป็นไงจะ เพ็ญ ค้อนพี่ซะแล้ว” เขาถามเสียงซื่อ

เพ็ญระพีหงุดหงิดอยู่ก่อนแล้วจึงโกรธง่ายตาย “อยู่ๆ ก็มาพูดหาเรื่อง” เธอลุกเดินห่างออกไปกระแทกนั่งลงทางอื่น

พี่พัฒน์มองตามงๆ “อ้าว มีอะไรกันหรือ” เขาถามงๆ

อริยาหัวเราะคิก

“เปล่าน่า” เอมอมรไกล่เกลี่ย

หลังจากทานอาหารกลางวันเสร็จกันแล้วชั่วคราว กลุ่มหนุ่มสาวก็ชวนกันลงเล่นน้ำ หลายคนแยกไปเปลี่ยนเสื้อผ้าและทยอยกันขนเครื่องเล่นลงทะเลไป คนที่กลัวแดดและไม่ชอบกีฬาทางน้ำ ก็จับวงกันเล่นไพ่อยู่ที่พื้นห้อง

เอมอมรช่วยแม่บ้านลำเลียงถ้วยชามที่ใช้แล้วเข้าไปล้างในห้องครัว ก่อนจะทำความสะอาดห้อง คมกริชช่วยอยู่ครู่หนึ่งก็จะถูกเพ็ญระพีชวนลงไปเดินเล่นที่ชายทะเล เขาหันมาถามเธอว่า

“เอมล่ะ ไม่ไปเล่นน้ำหรือ”

“ยังค่ะ ประเดี๋ยวถึงจะไป”

“อะไปก่อนได้ไหม” อริยาหันมาถามเมื่อถูกเพื่อนๆ ของพี่ชายเรียกร้อง

“ไปเถอะ”

พี่พัฒน์กระแซะเข้ามาอีกตามเคย

“น้องเอมที่รัก... ไปเปลี่ยนเสื้อสิ”

“เอมยังไม่ลงน้ำหรอก พี่พัฒน์ไปก่อนเถอะ เอมจะช่วยนวล”

“โธ่เอ๊ย ไปเถอะน่า ของแค่นี้นวลทำคนเดียวได้ พี่ชวนเอมมาอยากให้สนุก ไม่ได้จะให้มาทำงาน”

“เดี๋ยวเอมตามไปนะ”

“ไม่ได้ ต้องไปเดี๋ยวนี้” เขาดึงแขนเธอดื้อๆ

ชลิตจับตามองอยู่ก่อนแล้วขณะที่รอสมรกรับเปลี่ยนเสื้อผ้าจะลงทะเล ชายหนุ่มขบกราม ประกายตาก้าวขึ้นอย่างขุ่นเคือง

“เฮ้ พี่พัฒน์นี่” ชายหนุ่มเห็นเอมอมรหัวเราะผินๆ ขึ้นตัวไว้ “เอมยังไม่อยากไปนี่นา”

“เฮ้ยๆ ไอ้พัฒน์ เล็กโรมิ่งอยู่นะไวย” เสียงเพื่อนของเขาตะโกนสอดแทรกเจือหัวเราะดังมา ไม่ใช่พี่พัฒน์จะกลัว ‘เล็ก’ แต่อดเขินไม่ได้ที่เพื่อนๆ คอยแซว เขาปล่อยมือจากหญิงสาว

“ตามใจ ประเดี๋ยวเอมต้องตามไปจริงๆนะ” เขาคาดคั่นก่อนจะเดินไปหากลุ่มเพื่อน

สมรกริดดึงแขนชลิต “ไปกันเถอะ คุณลิต”

ชลิตปล่อยให้หญิงสาวออกแรงจูงแกมลากไปโดยดี เอมอมรมองตามกลุ่มหนุ่มสาวที่เดินตามกันไป นัยน์ตาสวยเศร้าหยุดที่ร่างสองร่าง หนึ่งในสูงใหญ่ลำสันหนึ่งเล็กเรียวกลมกลิ้ง คลอเคลียกันฉับฉับ คู่รักหวานชื่น รู้สึกเจ็บปวดลึกถึงหัวใจ

ประกายน้ำตาบวมจนเธอต้องแอบปาดทิ้ง.....